

[Arbejdsministeren.]

hvor sygehjælpere og portører på flere sygehuse nedlagde arbejdet som reaktion mod en sygehjælperes organisationsforhold.

I forbindelse med forslaget fremsættelse har forslagsstillerne givet udtryk for, at det er uacceptabelt for samfundet, at der på lovlig vis skal kunne etableres konflikter på områder, der er livsvigtige for befolkningen. Videre siges det, at baggrunden for, at det foreliggende forslag alene omfatter hospitaler og plejehjem, bl. a. hænger sammen med, at der efter forslagsstillerens opfattelse er behov for en grundig vurdering af begrebet livsvigtige områder, for at der kan ske de nødvendige afgrænsninger, og så opfordrer man regeringen til at tage initiativ til en drøftelse af hele dette problem, som det udtrykkes.

Jeg vil gerne allerførst sige, at jeg finder det uheldigt, om vi her i tinget skulle tage stilling til disse afgørende spørgsmål uden om arbejdsmarkedets parter, som jo direkte vil blive berørt af en lovgivning som den, der her foreslås.

I øvrigt tror jeg ikke, at en drøftelse som den, forslagsstillerne ønsker, vil bringe noget væsentligt nyt frem. Forholdet er jo det, at spørgsmålet om de såkaldt livsvigtige områder tidligere har været behandlet her i tinget, uden at det lykkedes at finde frem til et brugbart resultat. Jeg tænker her — jeg går temmelig langt tilbage, det skal erkendes — på behandlingen i folketingsåret 1956-57 af det radikale venstres forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder, der truer samfundsinteresser.

Behandlingen i folketingsudvalget førte dengang til nedsættelse af arbejdsretskommissionen af 1956, som bl. a. fik til opgave at drøfte mulighederne for at finde veje til at undgå eller begrænse arbejdsstandsninger, hvor det gælder områder af særlig livsvigtig betydning for samfundet. Spørgsmålet er behandlet i kommissionens første betænkning, der blev afgivet i 1957, og det fremgår af denne betænkning, at et flertal, der bl. a. omfattede de to hovedorganisationer:

„... lagde afgørende vægt på, at det må anses for overordentlig vanskeligt, om ikke umuligt, på forhånd i detaljer at give en i fremtidigt opstående konfliktsituationer anvendelig definition af det område inden for

arbejdsmarkedet, for hvilket de påtænkte foranstaltninger skal gælde.“

De to hovedorganisationers syn på spørgsmålet om at foretage en opregning af konkrete livsvigtige områder kom om muligt endnu stærkere til udtryk under kommissionens drøftelse af et af hovedorganisationerne fremsat fælles forslag. Her blev der fra arbejderside med tilslutning af Dansk Arbejdsgiverforening simpelt hen givet udtryk for, at det måtte betragtes som værende umuligt at afgrænse begrebet livsvigtige områder.

På baggrund af arbejdsretskommissionens overvejelser om dette spørgsmål tror jeg ikke, det er heldigt nu at søge udtaget særlige dele af arbejdsmarkedet og gøre dem til genstand for særlovgivning, således som forslagsstillerne ønsker det.

På den anden side vil jeg da meget gerne medgive forslagsstillerne, at netop hospitalerne er særlig sårbare områder. Det gælder imidlertid ikke alene, når talen er om konflikter på sygehusene selv, men det gælder i lige så høj grad, hvis der opstår vanskeligheder på andre områder, som har betydning for sygehusenes drift, forsyning osv. Jeg tænker her på afbrydelser i el-forsyning, distribution af fødevarer og andre leverancer af livsvigtig betydning for hospitalerne.

Forholdet er i øvrigt det — og det synes jeg nok spiller en rolle i sammenhængen — at der på hospitalsområdet i hovedaftaler for det overenskomstansatte personale og i dertil knyttede protokollater er optaget bestemmelser, der som minimum sikrer et nødvendigt beredskab inden for de områder, der vil blive berørt af eventuelle arbejdsstandsninger under interessekonflikter. Disse bestemmelser blev anvendt under konflikten med forskellige personalegrupper inden for sygehusområdet i 1973, og i denne forbindelse vil jeg i øvrigt henvise til, at indenrigsministeren i december 1975 på baggrund af konflikten på Odense sygehus i oktober samme år over for folketingets kommunaludvalg har givet tilsagn om foreløbig at ville optage en drøftelse med amtsrådsforeningen, Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse om sikring af fornøden patientbehandling under arbejdskonflikter på sygehuse.

Det er bl. a. i lyset af disse aftalemæssigt tilvejebragte garantier for etablering af et